

til Stede for at udvide Strejkebevægelsen praktisk talt uden Grænse, og det baade ved lovlige og ulovlige Strejker. Strejkerne og de dermed følgende Lønforhøjelser har ført til ny Dyrtdid; det er Skruen uden Ende. Ikke mindst ved sin Fortolkning af Loven om Arbejdsløshedskasserne har Regeringen fremmet en Udvikling, der fra kyndig og anset Side er blevet kaldet Statssyndikalisme. Men før det er for sent, maa dette bringes til Ophør, og det første Skridt vil være at føre Arbejdsløshedskasserne tilbage til deres normale Tilstand ved at ophæve alle midlertidige og ekstraordinære Bestemmelser. Hjælp til Selvhjælp er nu en Gang bedre end Understøttelse, og for os er det magtpaaliggende, at Arbejdsvillien ikke undergraves. Arbejdsløshedshjælpen bør efter vor Opfattelse kun de oppebære, som ikke kan faa Arbejde. Det bør ikke komme dertil, at de, der vil arbejde, og de, der ikke vil arbejde, at flittige Folk og Driverter omtrent tjener det samme. Tre Ting er nødvendige, hvis vi skal bjærge os ud af den finansielle Misère, der hænger over vort Hoved — det er sagt før, men derfor er det ikke mindre rigtigt —, og disse tre Ting er Arbejde og Arbejde og atter Arbejde.

Men hvorledes det nu end gaar, enten det lykkes eller ikke at tilvejebringe Dækning for dette Finansaar, hvad der ikke er megen Udsigt til, eller at skabe Balance for det kommende Finansaar, hvad der heller ikke er stort Haab om — eet er i alle Tilfælde givet, at det foreliggende Finanslovsforslag, der af Finansministeren er bebudet at skulle være et virkeligt Overslag over Statens Indtægter og Udgifter og altsaa skulde give et paalideligt Billede af den fremtidige finansielle Situation, udviser saadanne Tal i Sammenligning med Tallene før Krigen, at det maa fylde os alle med den dybeste Ængstelse. Derfor forekommer det Folkepartiet, at det burde tages under den nøjeste Overvejelse, om man ikke skulde gaa til Nedsættelse af en Finanskommission, der fik til Opgave at underkaste Statens hele økonomiske Stilling den mest indgaaende Overvejelse. Jeg tænker ikke paa en Genoplivelse af den Sparekommission, bedrøvelig Ihukommelse, som Finansministeren instituerede forrige Gang, han var i sin Højhed. Jeg tænker paa en Kommission, hvis Opgave skulde være langt videregaaende, og hvis Medlemmer udenfor dem, Rigsdagen valgte, ikke blot skulde have Kendskab til det

rent regnskabsmæssige, men ogsaa være i Besiddelse af indgaaende praktisk og teoretisk finansiell Viden, og som derfor kunde tænkes at være i Stand til at angive Grundlaget for den danske Stats fremtidige Finanspolitik, thi saadanne Mænd vilde, tror jeg, i ganske anden Grad end Ministre og Rigsdagsmænd være uafhængige af de mange Hensyn af forskellig Art, deriblandt Vælgerhensyn, som ofte øver deres Indflydelse i dette Hus. Danmarks økonomiske Fremtid er saa truet, at vi maa, synes det os, være forpligtede til at søge al den Bistand, vi kan skaffe os, i vor Overvejelse af, hvorledes det vil være muligt at komme ud af en finansiell Situation, der under visse Omstændigheder vil kunne føre til en Katastrofe.

Jeg skal nu gaa over til at berøre nogle Spørgsmaal, der ikke har saa stor almen Interesse, men som interesserer de Kredse, som jeg har den Ære at være med til at repræsentere, og som af den Grund ligger mig paa Sinde.

Formanden: Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem ikke er nær ved Afslutningen af sit Foredrag.

Johan Knudsen: Nej.

Formanden: Jeg skal da afbryde Forhandlingerne for i Dag. Folketingets næste Møde holdes i Morgen Kl. 1 med følgende Dagsorden:

Fortsettelse af første Behandling af:

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1920 til 31. Marts 1921.

Mødet hævet Kl. 4.